

Szám.

nert ép
legese-
ny sok

zárad e
! min-
megma-
enyhíti
, gyer-
a van a
veszen
ti egy
or meg-
t, üde-
hason-
alakok-
aporát,
a her-

ondá a
hallga-
mégis
nélkül

lkozva
marad-

t újból
őszinte
sik ibo-
ért...
? — s
se te-

NÉNI.

m épület.
en.

KIS TRAP

MEGZAVART LAKOMA. (Lásd a 77. lapon.)

XXXV. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. július 29-én.

SZILAJ KATA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

ÁLMÁN és Zsófia bizonyosak voltak benne, hogy ők ott lesznek. Eddig sem volt ellenök valami nagyobb panasz, de most még sokkal inkább vigyázni fognak. A tanító bucsuzásakor hozzájok is szólt:

— Tehát holnapután együtt leszünk. Ma kedd van, remélem, csütörtökig egyik sem követ el közületek olyan csínyt, hogy el ne jöhetne.

— Oh, mi bizonyosan ott leszünk, szólt Kálmán. De Katiczáról nem állok jót.

Katicza egyelőre nem is tudta, mi van készülöben. Ott ült fogságában és mivel unalmában egyebet sem tudott tenni, hamarosan elkészült a feladott leczkével. Azután szórakozni próbált. Mikor délben a Náni cseléd bevitte neki a bőjtös-ebédet, Katicza már megint pajkos kedvében volt. Zsebkendőből, törülközőből, kendőkből lánczot kötözött össze, az egyik végét az asztal lábához, a másikat pedig a saját lábához kötötte s panaszosan szólt a belépő Nánihoz:

— Oh könyörüljenek a szegény rab sorsán! Oly nehéz ez a láncz! Ide vagyok bilincselve! Oh, ne kinozzanak.

Kevésbe mult, hogy Náni nagyot nem nevetett a bolondos gyermek tréfáján. De mégsem tette, mert szigorú parancsot kapott, hogy egy szót sem szabad a foglyhoz szólania. Tegye le az ételt az asztalra és távozzék, gondosan becsukva maga után az ajtót.

— No, hát nem oldja el a lánczot? kérde Katicza.

Náni erre sem felelt.

— Ha nem oldja el, hát eloldom magam. Mit hozott ebédre?

A cseléd némán oda mutatott az asztalra.

— Ejnye, hát nem tud szólni? És csakugyan nem kapok sem sültet, sem tésztát, sem gyümölcsöt?

Náni némán rázta a fejét. Katicza türelmetlenebb lett.

— De hát megnémult, mi? Hát nem elég, hogy már úgy széthizott, hogy járnai alig bír, még meg is némult? No, már ezt sajnálom, szegény kövér Náni!

A régi hű cseléd boszusan nézett a pajkos beszédű leányra, csóválta is a fejét, de mégsem szólt.

— Oh, tudom már én, mért némult meg oly hirtelen. Meg van tiltva, hogy velem beszéljen.

Náni a fejével intett, hogy úgy van; aztán megindult kifelé. De nem ért az ajtóhoz, mikor Katicza hirtelen utána iramodott és fölugrott a nyakába, aztán ugyancsak megcsipte. Náni felkiáltott.

— Jaj! Mit csinál, kisasszony! Soha ilyen vásott gyereket!

Katicza nagyot kaczagott.

— Ahá! Beszélt! Beszélt, pedig nem szabad! Megszegte az apa és a mama parancsát. Ezt majd megmondom, majd elkergetik a kövér Nánit.

— No hiszen azt szeretném látni, hogy akár a siketnéma is meg nem szólalna-e boszuságában, ha egyszer Katicza kisasszonynyal volna dolga. De tudom én azt, hogy ennek rossz vége lesz! Nem is lehet jó vége.

— Hátha nem is lesz vége. Van olyan dolog is, a melynek soha sincs vége, például ha valaki el kezd soványodni, mint a kövér Náni és fogy, fogy, maholnap már olyan vékony lesz, mint egy tizakós hordó! Igazán szeretném, ha már egyszer meg tudna hizni, szegény Náni! Jaj, de szép volna, hahaha!

Fanni, a szobaleány, éppen a félig nyitott ajtó előtt járt s hallván a beszédet, belépett. Ő is rákezdte a prédikációt.

— Bizony nem szép, nem illik az, kisasszony, hogy így csufolódik. Mért nem tud szépen viselkedni, akkor úgy örülne mindenki.

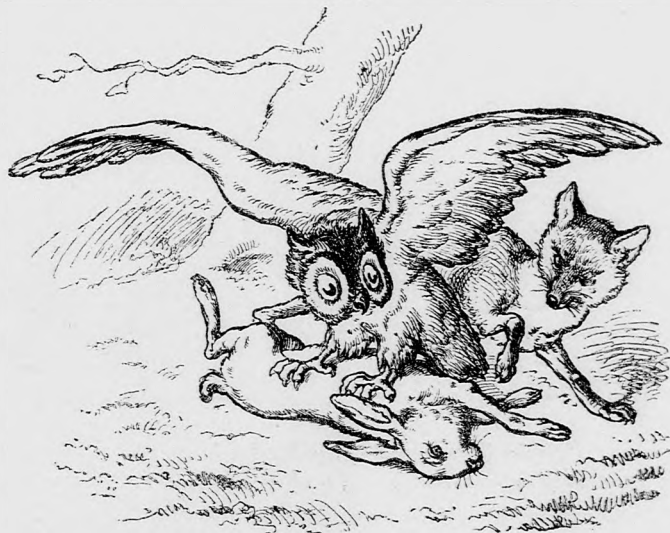
— Oh, oh! Hiszen ha én azt tudnám,

A MEGLAKOLT GONOSZ

vagy

ravasznál is van ravaszabb.

(Vége.)

*Bagoly fogott nyulat, de már ott a róka,
»Add ide!« — »Majd bizony! Pusztulj a manóba!«*

mivel szerezhetek örömet Fanni kisasszonynak, bizonyosan megtenném, reggeltől estig egyebet sem tennék.

— Igen is megtehetné. Itt a Zsófi kisasszony, arra bezzeg soha sincs panasz. Mért nem tud olyan lenni, mint Zsófi.

Már erre fölpattant Katicza.

— Micsoda? No még csak az kellene, hogy olyan alamuszi nyafogó legyek. Hogy mer engem Zsófihoz hasonlítani? Takarodjék innen, aztán ne fecsegjen ilyen bolondokat.

Ezt meg már Fanni vette rossz néven.

— Szép beszéd, mondhatom. Nem is

csodálom, ha senki se szereti Katicza kisasszonyt. Nem is szeretheti.

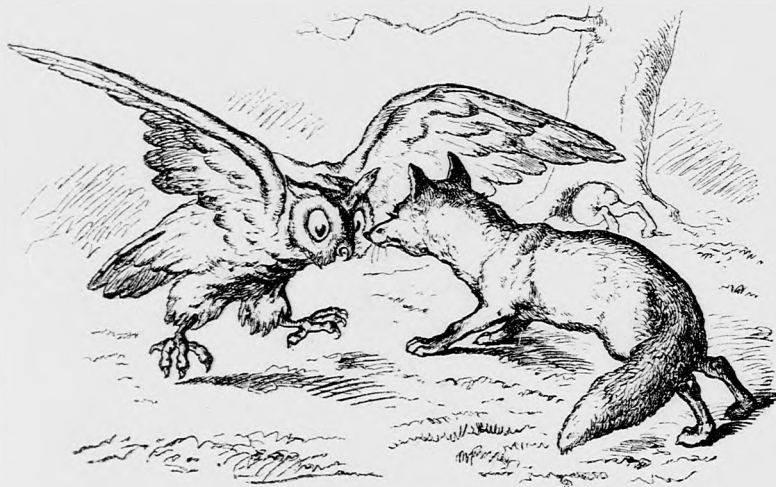
— Menjünk innen Fanni, szólta Náni. Nem szabad vele beszélni, legjobb is így.

— Magam is azt hiszem, szólta Katicza nevetve.

— Jól van jól, majd megmondom a mamának, hogy csufolja az ő parancsát. Akkor legalább új büntetést kap.

— Én pedig megmondom a mamának, hogy a kövér Náni megszegette a tilalmat és itt fecsegett. Akkor legalább elcsapják.

— Micsoda? Hogy engem elcsapnak? Uram Teremtőm, még ilyet is kell hallanom! Engem nem csapnak el, tudja? én itt szolgáltam, mikor Katicza kisasszony még a világon sem volt, és hűsé-

*Prédán összekapnak, nyulacska hasznára,
Mig egymásra törnek, ő elfut odvába.*

gesen szolgáltam mindig, és engem egy rossz gyermek kedvéért nem csapnak el, tudja?

És a megbántódott hű cseléd nagy mérgesen távozott, Katicza pedig nevetve ült az ablakhoz. A sovány ebéd nem volt ugyan valami nagyon kedves dolog, de most nem gondolt erre, most hirtelen az ötlött eszébe, hogy mikor a kövér Náni kiment, mintha nem csukta volna rá az

ajtót. Mindjárt föl is ugrott és az ajtóhoz sietett. Csakugyan nyitva volt.

Katiczának szinte a szive is dobogott örömeiben.

— Most kimehetek... a rab megszökik, ha tud, én pedig rab vagyok... azaz... még sem, megszöknöm nem szabad, mert azt ígértem a mamának, hogy ezt többé nem teszem. Ha megígértem, hát nem is teszem. De azt nem ígértem,

hogy k
ha mos
ebédlő
lyemre.

E
gondol
egykön

az bizo

ámbar

Hogy

egésze

mert

lenni

fogság

szánta

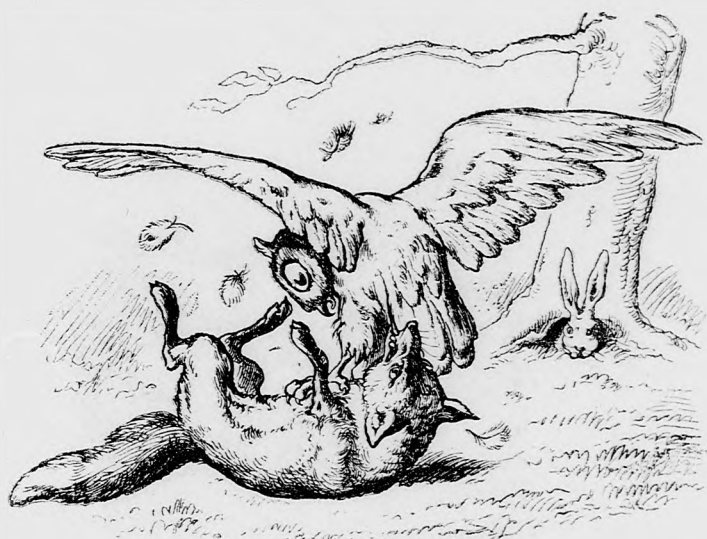
tetést

hogy ki nem megyek. Jaj de fura volna, ha most egyszerre csak betoppannék az ebédlőben és leülnék az asztalhoz a helyemre. Valjon megtegyem-e?

Ez olyan nagy kérdés volt, hogy gondolkodóba esett rajta. Nem is tudta egykönnyen eldönteni.

— Hm! Megszöknöm nem szabad, az bizonyos. De ha meg nem szököm s itt

maradok közel, akkor meglátnak és apácska talán még inkább fog haragudni... az pedig talán még sem lesz jó... még holnapra is áristomot kapnék és akkor bizonyosan jobban fognak vigyázni, hogy az ajtó be legyen csukva... Jaj, az már borzasztó volna, ha még holnap is itt kellene maradnom. Inkább nem megyek ki. Fogoly leszek nyitott ajtónál is.

*Tépik-marják egymást, küzködnek ádázul,
Kis nyul kárörömmel nézi az odvából.*

Ebbe belenyugodott s ezt jól tette, ámbár nem egészen a helyes okból tette. Hogy szökni és rejtőzni nem akart, azt egészen a maga jószántából határozta el, mert úgy ígérte; igaznak és őszintének lenni pedig nagyon szeretett. De hogy a fogságból ki nem ment, arra csak azért szánta el magát, mert félt a nagyobb büntetéstől. Az nem jutott eszébe, hogy lehet

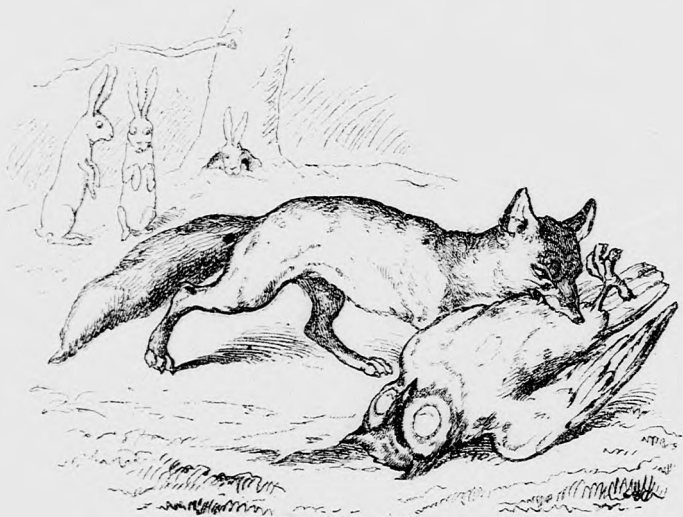
erre más ok is, az, hogy szülei azt parancsolták, hogy ki ne mozduljon a szobából, tehát akár van nyitva az ajtó, akár nincs, az mindegy, kötelessége engedelmessé válni.

No de akármiért is, de megtette mégis azt, ami helyes volt, de most még keservebben esett a fogság. Délig még csak elviselte valahogy, a tanulással is eltelt az idő; de most már nem tudta,

mihez fogjon. Kivülről olyan hívogatólag mosolygott a derült nyári nap, néha pedig behangzott messziről Zsófi és Kálmán vig nevetése, a mint a kertben szaladgáltak. Katicza elkeseredetten vetette magát a pamlagra és úgy félig-meddig, de nem egészen világosan, olyanforma gondolatai is támadtak, hogy talán mégis jobb volna, ha kissé megfontolná csinyeit és nem kö-

vetne el olyasmit, a miért ilyen kellemetlen állapotba jut. De hogy el is tőkélje magát erősen a javulásra, az nem jutott eszébe. Nagyon meg volt magával elégedve már azért is, hogy a nyitott ajtón ki nem szökött. Az igaz, hogy ezért a mama is megdicsérte.

Mert délután a mama újra benézett hozzá. Ugyancsak meghökent, mikor az

*Róka lett a győztes, viszi a zsákmányát,
Kis nyulak tánczolnak s a jó sorsot üldjék.*

ajtót nyitva találta, hamarjában azt hitte, hogy Katicza már megint hegyen-völgyön túl jár valahol. De biz' ott ült ő nagy-busan a szobában.

— Ki nyitotta ki az ajtót? Talán nem is tudtad, hogy nyitva van?

— De igen, tudtam... a kövér Náni hagyta nyitva... nem igen jó börtönőr válnék belőle.

— No's, nem baj, sőt szeretem, hogy így történt, mert látom, hogy csakugyan bizhatom szavadban.

— Igen ám, kedves mama, de én sokat törtem ezen a fejemet... azt megígértem, hogy el nem szököm és el nem rejtőzöm... de hát szól-e az ígéretem arra is, hogy ki nem megyek a fogságból?

— Arra nem szól, de ha nem akard

szüleid
értened
del. M
tettet.

A
czos le
inkább
már az
is kért

vedned
mit. H
Reggel
mama
be. Ez
Biznak

csak ki
sohajtá
lefekhe
napot!

Katicz
keserve
sokára
tett és
ugrott

hogy v
Ö
hogy Z
ják, rös

és ha
resen.
megije
rajtok.

E
Katicz

szüleidet busítani, úgy kell ígéretedet értened, hogy mindenben engedelmeskedel. Most megtetted, maradtál, ezt jól tetted. Ezzel sokat jóvá tettél.

A mama megsimogatta a makranczos leánykát, a ki örült is ennek, de még inkább örült volna, ha a mama elengedi már az áristomot. Erre azonban hiába is kérte.

— A kiszabott büntetést el kell szenvedned. Apácska nem enged belőle semmit. Holnap reggelig nem mehatsz ki. Reggel megint szabad leszel. Ezzel a mama elment, de az ajtót ő sem csukta be. Ez kissé megvigasztalta Katiczát. Biznak szavában, becsületében.

— Ha már így van, isten neki, már csak kitöltöm a rabságomat, gondolá nagy sohajtással. Csak már estelednék, hogy lefekhetném aludni. Soha ilyen hosszú napot!

— A nap még jó sokáig tartott s Katicza nem emlékezett, hogy valaha ily keservesen töltötte volna. De végre nagy-sokára mégis csak beesteledett, lefekhetett és mire fölbredt, reggel volt. Vigan ugrott ki az ágyból.

— Most már szabad vagyok! Csak-hogy végre kimehetek.

Örömét kissé rontotta a gondolat, hogy Zsófi és Kálmán most csufolni fogják, röstelni fog előtök megjelenni.

— Nem, azért sem fogom röstelni... és ha boszantanak, visszaadom tisztesen... Zsófit megtépázom, Kálmánt megijesztem... csak azért is kifogok rajtok.

Ez nem igen mutatott arra, hogy Katicza bünbánóan akart volna kilépni

fogságából. De amint kilépett, azzal már megint csak a régi nótát folytatta. Mikor ugyanis felöltözött, kinézett az ablakon, van-e olyan szép idő, mint tegnap. S a mint kihajolt az ablakon, tekintete megakadt valamin. Épen az ablak alatt léczekre felfuttatva nőtt egy nagy szőlőtő; igen vén tő volt már, erős ágakkal s Katicza, amint ezeket látta, így szólt magában:

— Ni, ezt még nem is vettem észre... Itt akár meg is szökhettem volna, még ha nem hagyják is nyitva az ajtót. Minap a cicza bizonyosan erre kapaszkodott be, mikor az ajtó csukva volt s mégis a szobában találtam. No már ahol a cicza járhat, ott én is járhatok. Mindjárt meg is próbálom. Legalább lesz megint valami új módja, hogy ráijeszszek Kálmánra, mikor itt a szobában fog ülni.

Hozzá is fogott mindjárt a próbához. Az ablakfába fogózva, leereszkedett és a lába szerencsésen el is érte a legfelső léczet.

— Eddig jól van, gondolá. Most valami jó erős ágba kell kapaszkodni, hogy még egy léczzel alább jussak... onnan már akár le is ugrom a földre.

Látott egy jó vastag ágat, megfogta és lábait leeresztve a léczről, bocsátkozott alább. Egyszerre azonban kezdett neki a dolog nem tetszeni. Hiába nyujtogatta a lábait, nem akartak az alsóbb léczig leérni; az az ág pedig, melybe a kezeivel fogózott, nem volt eléggé erős arra, hogy megtartsa, mindinkább görbült, recsegett, töredezni kezdett s a meggondolatlan Katicza ott lebegett ég és föld között, nem tudva, mitévő legyen. Az ablakhoz vissza nem jut-

hatott, a földtől pedig oly magasra volt, hogy ha leugrik, nagyon összetöri magát.

— Ejnye no... ez mégis inkább csak a macskának való ut... persze, a macska könnyebb, alatta nem törik le az ág. Jaj már recseg... no... mi lesz most belőlem!

(Folytatása következik.)

A KÉT MACSKA.

— Igaz történet. —

I.
VOLT egyszer egy macska. Ez a macska szép nyaralóban lakott és boldog semmittevésben tölté napjait. Szép angora-macska volt, szőre hosszú és puha, mint a selyem; egészen fehér volt s ragyogó bundáján legkisebb foltot sem lehetett látni, a mellett nagy, vastag és lusta volt.

Szerette is az asszonya: ápolta, etette, szolgálival fésültette, úgy, hogy e cziczának semmi gondja sem lévén önmagára s szükségletei beszerzésére, páratlan lustaságúvá lett. Nem is tudott mást, mint hosszú szőrét piros nyelvecskéjével mosni, a divánon vagy szőnyegen heverészni s órákhosszát dorombolni előre nyújtott fejjel, félig csukott szemekkel asszonyának czirógatási alatt.

Egy őszi estén az angora belefáradva a nyugalomba, (mert a nyugalom jobban fáraszt, mint a munka) ásítózva leszállt a

támla-székről, kinyújtóztatta zsibbadt tagjait s csendesen neki indult a kastély parkja felé.

Ez a park tele volt magas tölgy-, hárs- és jegenye-fákkal, melyek között és alatt jól esett a séta. A fasorok egyike a

játok, még soha sem járt ott. A majorban fekete kenyérrrel eszik a levest, sokat dolgoznak s csak akkor pihennek, ha elfáradtak. Ugyan mi keresni valója lett volna ott a kényes cziczának? Hanem hát bántotta a kíváncsiság, mert a semmittevés és unalom mellett az is megterem, s elhatározta, hogy kémszemlére indul a major felé. A fasor közepén ment s vigyázott, nehogy a gyepphez közeledjék s puha selyem szőrét megnedvesítse a harmat. Így haladt lassan előre, mint az olyan macska, mely uatkozik: midőn egyszerre a sűrű cserjéből egy másik macska ugrik elő s szemben találja magát a sétányon a szép angorával.

Az angora is egyet ugrik ijedtében, mert e találkozás váratlan volt ránézve; hátát meggörbíti, szeméit nagyra nyitja, megfordul s lassanként távozik a másik macskától. Ez azonban, úgy látszik, el van ragadtatva, hogy társra talált; nyervákolva feléje közeledik s boldogan ugrál, hencsereg körülötte. Mintha csak azt mondta volna az angorának: »Nem ösmerlek ugyan, de egy csa-

majorhoz vezetett, melyet már messziről meg lehetett látni.

Az angora-macska, mint gondolhat-

ládhoz tartozván, atyafiságban vagyunk egymással. Ösmerkedjünk meg!« — S folytatta vele a játékot, neki-neki ugorva,

talpra szökkenve s mintegy felhíva azt is a játékra.

Az angora látva e jó kedvet, bizonyára megértette, hogy az újon jött rokon semmi rossz szándékkal sincs iránta, mert nyugodtabb lett s csöndesen kezdte azt szemlélni. No bizony, az nem volt valami csinos czicza; sem fehér, sem kővér nem volt, hanem szürke, véznácska és fúrge; szőre rövid, különösen a lábán. Látni való volt, hogy nem urak asztaláról kapja a kész eledelt, hanem hogy azal kell beérnie, amit maga szerez.

Egy szóval: ez nem volt *úri* czicza, mint a másik, hanem amolyan közönséges *paraszt* czicza. De ez az alárendelt helyzet épen nem vált hátrányára, sőt ellenkezőleg: egészsége jó, szőre pedig ragyogótiszta volt. Annyira megszokta a mesteriségét, hogy ugrásban, futásban túltett a szomszédság valamennyi mókusán, nyúlján. Azt kérdelem most tőletek, gyermekek: vajlon megbirta volna-e cselekedni ezt az elkényeztetett angora?

Pedig még is úgy látszott, hogy lenézte a jókedvű paraszt cziczát. Nem tudom ugyan, éreznek-e a macskák kevélységet, de szinte azt kell hinnem abból az ostoba kifejezésből, melylyel az angora a derék cziczát nézte. Egyáltalán nem akart válaszolni a kedves mórrikálásra, hanem kerülőt tett, nehogy hozzá érjen a szürke cziczához, s visszatért lakása felé, eleinte lassan lépkedve és húzva lombos farkát a porondon; mikor pedig látta, hogy már elég távol van: ucczú! — vesd el magad! elkezdett futni, mintha attól félt volna, hogy a másik utána szalad.

Azonban kár volt neki úgy megerőttenie magát. A szürke czicza a hátsó lábaira ült s úgy nézte, mint fut az angora, a nélkül hogy megértette volna megvetése okát. Nem is volt ennek semmi oka a lenézésre. A szürke czicza is épen olyan macska volt, mint az angora: az egyik fehérnek, a másik szürkének jött a világra; és abban egyiknek sem volt semmi érdeme, hogy milyen színűnek teremtette az Isten. Az egyik hosszú szőrű macskák ivadéka volt, melyek Ázsiának Angora nevű városából származtak; a másik pedig rövid szőrű macskák utóda volt, melyek mindig Európát lakták; de ez a különbség mindkettőre nézve egyenlő volt s bárminő szülékkel, hazával, színnel és helyzettel birtak is: alapjában azért csak macska volt mind a kettő.

Hosszat futott a fehér úri czicza s lihegve ért a szalonba, s ott végig vetette magát a puha vánkosokon. A paraszt czicza pedig neszt hallván maga körül a fűben, füleit kezdte hegyezni s indult kifürkészni a mezei egeret s megkezdeni munkáját: az éjjeli vadászatot.

II.

Körülbelöl három hónap mulva e találkozás után, a tél megérkezett, a fák elveszték leveleiket, fűtyölt a szél és sivített a tar gallyak közt, s már két nap óta havazott. Bizony nagyon hideg volt.

A paraszt czicza jó meleg helyre vette magát a major padlásán, a mezőn már nem lehetett neki vadásznia. De akadt elég dolga a padláson is, hová a learatott, kicsépeelt gabonát hordták, a szénát, diót, aszalt-gyümölcsöt — szóval

mindazt
fáj a pi
felfaltak
éberked

Mi

hogy ne
a széna
ajtó fel
s aljába
azon ke
kák. Ma
kinézet
üres ka
de nini,
hér hób
lát mo
gyorsan
lad a h
sem ser
tárgyat
gény cz
medtem
feje hát
állapot
mulásh

M

hallott
tova fu
visszae
közele
rül sza
merte
intézet
teg álla
tolva a
felelé:

K

gyatot
macska

mindazt, amire az egereknek oly nagyon fáj a piczi fehér foguk, s amit csakhamar felfaltak s elpusztítottak volna, ha nem éberkedik a derék paraszt macska.

Miczi, a szürke czicza, meguntta, hogy nem lehet a friss levegőn s leugrott a szénaboglyáról, ahol feküdt, s a padlásajtó felé ment. Ez az ajtó a mezőre nyílt s aljába két kis lyuk volt vágva, hogy azon keresztül-kasul járhasanak a macskák. *Miczi* tehát az ajtó felé közeledett, kinézett a lyukon. Láta maga előtt az üres kastélyt s az elhagyatott parkot; — de nini, amott egy fa törzsénél a szép fehér hóban valami kevésbé fehér tárgyat lát mozogni! A mi cziczánk egyet gondol, gyorsan lelépked a létrán s kullogva halad a havon, nem törődve sem hideggel, sem semmivel. Nem sokára eléri a mozgó tárgyat. Hát bizony az, fájdalom, egy szegény czicza volt, éhségtől, hidegtől dermedten elterülve a havon; szemei lecsukva, feje hátrahanyatlott. Szegényke szánandó állapotban látszott lenni s közel a kimuláshoz.

Mikor a macska a *Miczi*t közeledni hallotta, megijedt s fel akart kelni, hogy tova fusson; de nem volt jártányi ereje s visszaesett a hóba. A jó *Miczi* csöndesen közeledett a beteg cziczához, párszor körül szaglászta s mintha egyszerre fölismerte volna: halkán »mi-á-ú?« kérdést intézett hozzá s leült vele szembe. A beteg állat fölemelte fejét s szintén megszimatolva a szürke cziczát, szomorú hangon felelé: »Mi-á-ú!«

Ki hitte volna, hogy ez az elhagyatott, hidegtől, éhségtől megdermedt macska az a szép angora lenne, mely egy-

kor bársony vánkosokon feküdt, melyet cselédség szolgált ki az asztalnál és mely a kastély urainak kényeztetett becéje volt!

A két macska egy ideig mozdulatlan nézte egymást, olykor halkán ismételve: »Mi-á-ú! Mi-á-ú!«

Mit mondhattak egymásnak, nem tudom. Mire gondolhattak? Valjon a fehér czicza elpanaszolta-e bajait, nyomorúságait a szürke cziczának? Lehetséges, de én nem tudok felőle semmit, mert senki sem érti azt a nyelvet, melyen az állatok egymással beszélnek. De a fehér czicza szerencsétlenségeit tudom s azokat el is fogom nektek mondani.

Hát bizony: vele is az történt, a mi sokszor megtörténik az életben! Az idő változandó, a szerencse kereke pedig forgandó! A tél beálltával a kastély urai is visszatértek a fővárosba s az angorát künn felejtették falun. Nem lévén többé szolgálója, ki elkészítse ételét, eleinte koplalt s ijesztőleg lesoványodott, míg végre éhségtől gyötörtetve, elindult magának ételmet keresni. De elgyöngülve, reszketve a hidegtől, nem tudott hova menni, mikor a majorosné elhaladt mellette. Ez a jószívű asszony megszánta a sanyargó uricziczát, fölvette, s hogy jól fölmelegedjék, a tüzhely mellé fektette.

— Miért hoztad el ezt a macskát? kérde a majoros gazda a feleségétől. Elég nekünk a mi derék *Miczi*nk, hogy megtisztuljon padlásunk az egértől, patkánytól!

— Igaz, viszonzá a majorosné; de hát oly szánandó állapotban találtam, hogy megesett rajta a szívem.

— Jól tetted különben, hagyá helybe a gazda. A szenvedőkön segitnünk kell, legyenek azok emberek vagy állatok.

És az angora a tűzhelynél maradt.

Mily boldognak kellett volna lennie, hogy felkarolták s eltűrték a majorban! — és ő még sem látszott helyzetével megelégedve, mert hiába, már a kastélybeli bő élethez volt ő kelme hozzá szokva.

Éhes volt; a majorosné egy tányér krumpli-levest tett elejébe, de az angora hozzá sem akart szagolni, mert nyaláncsókhoz volt szokva. Mikor pedig a majorosné kiment, oda lopózkodott a fatálacskához s elkezdte lötypölni a tejet, mely a kis csecsemő táplálására volt félretéve. Még be sem végezte a tiltott lakomázást, mikor a majorosné visszatért, s látva a tolvajt, nyomban elkergette a házból, a mint hogy meg is érdemelte.

E naptól kezdve bolyongott aztán a mezőkön, földön hálva s tücsökkel-bogarakkal, csiga-bigával, sőt még pókkal is táplálkozva; mikor pedig a hó is leesett, éppen semmi enni valót sem talált, s arra volt kárhoytatva, hogy éhen muljon ki a fa törzsénél, mikor a szürke cicza észre vette.

Ugy-e, mennyi kín és szenvedés?! Milyen kemény leczke volt ez az angorának! Hej, ha gondolkozni tudott volna, bizonyára azt gondolta volna: hogy a szerencse csalóka, a restség pedig veszélyes! Bizony, a kis major szürke ciczája sokkal boldogabbnak érezhette magát, mint a büszke kastély selyemszórú, ritka példányu angorája!

A fehér macska csak urainak kegyelméből táplálkozott, a szürke macska el-

lenben a saját munkájából élt meg. A fehér macska jóléte azoktól függött, kik őt henyességében dédelgették, míg a szürke macska csak azt élvezte, a mit munkássága s szolgálatai a majorban megszereztek számára.

És mintha ez a fehér cicza tudta volna méltányolni a maga sorsát, mintegy felhívni látszott az angorát, ossza meg vele sorsát s jöjjön lakni hozzá a padlásra, háljon szalmaágyán, tanuljon meg egerészni s jó pajtáságban élni együtt. Fölkelt tehát, az angora is nehezen feltápáskodott s a jó Miczi a major felé vezeté. Fölment a létrán, az angora utána, habár gyöngesége miatt csak nehezen követheté. Végre elérték az átbuvó lyukat s beléptek a padlásra. Itt az angora meg volt óva a széltől, hidegtől. Azután lassanként megfigyelve, hogyan egerész a *Miczi*, ő is eltanulta, s nemskára csillapithatta éhségét. Ha valami jó fogást tett, a *Miczi* nemhogy irigykedett volna, sőt elégedettnek látszott a tanítvány haladása fölött.

És így éldegélt a két cicza sokáig jó egyetértésben és igazi boldogságban. Mert a boldogság fő feltéte nem a vagyon, hanem a *mértékletesség*, a *munka* és jó *egyetértés*.

(Francziából.)

IRÉN NÉNI.

BETÜREJTVÉNYEK.

I.

II.

at at at		
Á	CZ	1888 La

JUCZIKA A MAGASBAN.

(Képpel a 72—73 lapokon)

NI! MILY nagy a Juczika!
 Majd egy öltre nyúlik a!
 Ha még kissé nagyobb lenne,
 Fáról verebet szedhetne.
 Nagyot néz majd az apa,
 Ha ott lesz a kis baba
 S meg lehet csókolnia,
 Meg se kell hajolnia.
 Vigy szaporán, Klárikám!
 Csakhogy jól vigyázz is ám!
 Meg ne botolj, el ne essél!
 Mert így engem földre vetnél
 S nekem vón' rosszabb sorsom,
 Bezuzhatnám az orrom,
 A nagyságnak nem örülnék,
 Hogyha rajtam is betelnék:
 Ki magasra kapaszkodott,
 Ha lebukik, nagyot bukott.

MEGZAVART LAKOMA.

(Képpel a czimlapon.)

NAGY gyönyörűséggel fogott hozzá Matyi a lakmározáshoz. Elvégezte a dolgát, éhes is volt, jó enni valót is kapott, így hát minden rendben volt, nem is cserélt volna most egy kis királylyal sem.

De hát nem mindig van jó vége annak, a mi jól kezdődik. Különösen akkor nincs jó vége, ha az ember nem azt teszi, a mi kell.

Matyi éppen csak hozzá fogott a falatozáshoz, mikor egyszerre valami zümmögést hall. Nem törődött vele.

— Darázs zümmög az ablak előtt, gondolá.

Az csakugyan való is volt. De a darázs a következő pillanatban beröpült a szobába és nagy zsongással épen a Matyi orra előtt suhant el. Talán megkívánta ő is a jó lakomát? Nem tudom, ámbár nem gondolnám, hogy a darázs olyan csemegére vágyódnék, a milyen ott volt Matyi előtt.

Azt sem tudom, a jó falatját féltette-e Matyi, de az már bizonyos, hogy megijedt, hogy majd leesett a székről.

— Jaj! Te haszontalan darázs! Pusztulj innen!

Meglehet, hogy a darázs meg is fogadta volna ezt a parancsot, mert nem látott magának való csemegét. De Matyi nagy ijedtében nem érte be parancs-szóval, hanem kapkodva hadonázott a hivatalan vendég ellen. Pedig csak tudhatta volna, hogy a darázsszal épen csak ezt nem szabad tenni. Elröppen az szépen, ha nem talál csemegét; de ha zavarják, akkor mérgesen neki ront a megtámadónak. A mint Matyi tehát ijedten kapkodva hesegette, a darázs rögtön neki fordult s most már igazán támadta.

Most még ijedtebben hadonázott Matyi, de a darázs is csak még dühösebben zsongott, kavargott körülötte, hol az arczát, hol a nyakát fenyegetve. Már nem maradhatott ülve. Leacsapta a villát s fölugorván, állva, ide oda futva védekezett, de a gyorsröptü darázs így sem tágitott. Nehányszor már majdnem hozzáért s Matyi szinte előre érezte a szuró fulánkot. Már nem tehetett egyebet, — nagy kiáltozással futásnak eredt, ki az udvarra. A darázs pedig diadalmas zümmögéssel utána.

Mikor már kiértek a napfényre, a darázs okosabb mulatságot talált, mint az ügyetlen, félénk Matyi üldözését; elröppent másfelé. De Matyi még nagy darabon futott ijedt kiáltozással, mignem innen is, onnan is nevetve kérdezték, mi a baja, mitől fut? Röstelkedve, de kénytelen volt megvallani. Ekkor még inkább nevettek rajta.

Ha nem ijedsz meg és nem hadonázol, az a darázs szépen kiröppent volna. De a ki apró bajtól megszeppen és okatlanul viselkedik, csufúl jár, legyőzi egy gyarló kis darázs is.

AZ ELVESZETT ÓRA.

— Kicsi beszélyke. —

HIÁBA bámult Lenke a papírra, attól ugyan nem nőtt hosszabbra a levél. Szüleinek kellett levelet írnia, mert oda voltak fürdön s meghagyták Lenkének, hogy minden héten írjon. De mit írjon, mikor semmi sem történt, a mit érdemes volna megírni!

— Igazán nem tudok mit írni... pedig már mindjárt be kell fejezni, hogy még ma postára adhassam. Hány óra lehet most?

Lenkének szép kis arany órája volt, a nagypától kapta karácsonyra. Nagy öröme telt benne s magánál hordozta. De most, hogy meg akarta nézni, ugyancsak megrettent: az óra nem volt ott a lánczocska végén.

— Jaj! Csak nem vesztettem el!

Kereste az egész házban, de hiába. Nem is ott vesztetett az el, mert Lenke jól emlékezett, hogy az imént, mikor nagyot sétált a szabadban, még nézte az órát. Tehát ott kiint vesztette el. Rögtön hívta a cselédeket s megindultak az órát keresni. Pontosan vezette őket arra, a merre az előbb járt; gondosan nézegettek szerte, de hasztalan, — az órát nem találták. Busan tértek vissza. Most már volt mit beleírni a levélbe, mert Lenke őszintén megírta szüleinek a veszteséget. De a keresésben eltelt az idő, a levelet már nem lehetett elküldeni.

Meglehetősen kedvetlenül sétált ki Lenke újra, ama tájra, hol az előbb járt. Nem igen remélhette ugyan, hogy ő rátalál arra, a mit egész csapat cseléd hiába

keresett; de hátha mégis? Csakhogy ezzel hiába biztatta magát, nem talált semmit.

Busan álldogált ott a rét szélén, mikor egy szegényesen, majdnem rongyokba öltözött leányka közeledett s ment a rét felé.

— Mit akarsz itt? kérdé Lenke. Ez itt a mi rétünk, itt nem szabad akármiknek járni.

A szegény leányka félénken, majdnem könyezve felelé:

— Oh... kérem szépen... engedje meg... csak egy kis kakukkfűvet akarok amott a fák alatt szedni.

— Van az másfelé is.

— Olyan szép nincs, mint ott!

A leányka nagyot sobajtott s szomoruan visszafordult. Lenke nem volt rossz szívé és látva a kis idegen leány elszomorodását, nyájasabban mondá:

— Hát olyan nagy szükséged van arra a fűre? Talán madárkád van?

— Oh! Én nem tarthatok madárkát. De a kik tartanak, megveszik az ilyen fűvet.

— Érdemes is azzal tölteni az időt. Alig egy-két krajczárt kaphatsz érte.

— Az is sok, legalább vehetek egy darab kenyeret beteg apámuak.

— Mit? hát nincs kenyeretek? És beteg az apád?

A szegény leányka röviden elmondta, hogy apja szorgalmasmunkás volt, de megbetegedett, már több hete nem járhat munkába, nagy inségben élnek. Lenke, a ki bőségben és gazdagságban élt, megborzadt a gondolatra, hogy vannak, a kiknek száraz kenyerök sincs.

— Aztán igaz-e az, a mit beszélsz?

A leányka szomoruan sohajtott:

— Bár ne volna igaz! Tudják azt a faluban, de az emberek szegények, nem igen segíthetnek.

— Jőjj csak velem. Megmondom a szakácsnénak, adjon neked egy kis elemóziát... aztán mehetsz amoda kakukfüvet szedni, a mennyit csak akarsz.

— Az isten áldja meg, jó kisasszonyka!

Lenke parancsára a szakácsné bőven ellátta a szegény leánykát, ki aztán hálálkodva távozott. De alig telt bele félóra, már megint a kastélyban volt s minden áron Lenkével akart beszélni.

— No's mit kívánsz még? kérde Lenke nyájasan.

— Nem kívánok semmit. De az elébb a konyhában olyasmit hallottam, hogy a kisasszony elvesztette az aranyóráját... én pedig most amott a kakukfüves helyen ezt az órát találtam... Talán ez az?

— Persze hogy ez! Elfelejtettem, hogy arra is sétáltam, ott nem kerestük, s ha nem te találod meg, hanem más, ki tudja, visszahozta volna-e? Nagyon derék leányka vagy. Ezért külön jutalmat kapsz.

A szegény leányka gazdagon megajándékozva, vidáman távozott. Lenke pedig újra elővette a szüleinek irt levelet és a rossz hirhez mindjárt oda írta a jót is, nem hallgatva el, hogy került meg az aranyóra. Egy csekélyke jótettnek köszönheti; annak, hogy kenyeret adatott egy szegény éhezőnek.

Ezt a tapasztalását nem feledte soha sem. Aranyórát nem kaphatott ugyan

többször vissza, mert vigyázott rá, hogy el ne veszítse, de kapott édes örömet, mert megtanulta, mily édes érzélem az, ha valakinek a baján segítenek.

ARANY KALÁSZOK.

Mikor tanulsz, ne gondold, hogy azért fáradsz, mert szüleid, tanítóid úgy kívánják. Saját magadnak gyűjtesz kincset, ez az utravaló, melylyel az élet hosszú, nehéz útjára fogsz indulni. A ki jól ellátta magát utravalóval, nem fél a nehéz ut viszontagságaitól.

*

Jó és hasznos adománya a természetnek, ha valaki nagy testi erővel bír. Ápolni és gyakorolni kell azt, mert jó hasznát vehetni. De elbizakodni benne nem szabad, mert a nyers erő nem a leg-hatalmasabb: az ész le tudja győzni. Arra kell tehát törekedni, hogy a testi erővel szellemi erő, azaz tudás egyesüljön.

*

Ha mások javára cselekszel valamit, sohase gondolj arra, hogy talán majd egyszer meghálálják. Sokszor csalódik, keserűséget ér meg, a ki ilyen gondolat-
tal tesz jót. De azt nem érheti csalódás, a ki úgy gondolkozik, hogy kötelesség megtenni a jót, a mit megtehetünk. A teljesített kötelesség tudata kielégít s egyébre az igaz ember nem is vár.

*

A kinek van tudománya, de nem használja semmire, annyi, mintha nem is volna. A ki pedig csak arra használja, hogy hivalkodjék, annál még káros is lehet a tudomány, mert a hiuság és hivalgás könnyen oda vezetik, hogy rosszra használja a tudományt.

*

A szem is tud lusta lenni: néz, lát és mégsem veszi észre, a mit észrevenni érdemes. Pedig a szem a bölcsesség egyik

legfőbb útja s ezért jól kell használni. A mit látsz, nézd meg jól, még pedig úgy, hogy mindig okulj, akár egy kis fűszálat, akár fényes palotát néztél meg.

*

Minden jónak van rossz és minden rossznak van jó oldala is. Mind a kettőt meg kell látni s akkor a jóban nem fogunk elbizakodni, sem pedig a roszban elcsüggedni.

*

Ha dicsérnek, iparkodjál, hogy csakugyan olyan légy, a milyennek mondanak. Ha ócsárolnak, légy rajta, hogy a kik ócsárolnak, kénytelenek legyenek megvallani, hogy tévedtek.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	Á	Á	H
H	I	I	J	
K	K	L		
O	Ó			
R				

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy felülről lefelé s balról jobbra következő szavakat adják: 1. Híres magyar író. 2. Magyarhoni nemzetség. 3. Ezen okulsz leginkább. 4. Indulatszó. 5. Egy betű.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 3-ik számában közölt kör-rejtvény megfejtése:

Hunyady János.

Helyesen fejtették meg: Berényi Mátyas, Polgár Jenő, Grosz Imre, Benedek János, Kerékgyártó Irénke, Riszdorfer Erzsike,

Beck Nándor és J., Lakenbacher Jennyke, Petrovics Irén és Zaida, Neugebauer V., báró Podmaniczky Elma, Reztsek Árpád és Mariska, Rezsöszky Emil, Viktor és Béla, Pilis Matild és Ernő, Hajnal Ilona, Forray Jolánka, Jacobovits Blanka és Adél, Huberth Mariska és Emma, Böhm Joli és Erzsike, Bogisich Etelka, Jansza Paula, Szakáll Ara, Gubody György és Ilona, Weiser János, Szűts Olga, Vavrik Leonka, Szalay Jolán és Margit Posztóczky Margit, Ráth Aranka és Béla, Szabadi Árpád, Fenyvesy Karola, Pallavicini Edina és Stefánia, Perl Pál, Meisster testvérek, Kiss Margit és Zoltán, Steiner Etelka és Pál, Lord Albert, Weiszmann Riza, Roth Aladár, Schenk Jolán, Stessel Dénes, Döbrentei Sarolta, Körmeny Szeréna és Erzsé, Sztankóczy Margit és Lenke, Berger István, Beksits Alexa, Ádám Aranka, Grosz Mariska, Horváth Jolán, Mihálovics Évike, Kazy testvérek, Urbanovich testvérek, Vitályos Róza, Fuchs Antónia, Weisz Béla és Kornélia, Deutsch Izsó és Jenő, Bergl Mariska, Zsigmondy Béla, Grüner Mózes, Fuchs Matild, Veisz Imre és Ella, Peregi Margit és Lujza, Erdélyi Elza és Olga, Szandtner Vilma, Fischer Alice, Margalit Jenő és Tilda, Berger Dezső, Greiner Miklós és Elek, Somssich Eszter, Klein Gizella, Henneberg Margit, Buzárovits Gusztika, Friedmann Pista, Weidinger Irma, Csiki Irma, Kohn Alice, Szentes Ödön, Szöllőssy János és Gábor, Ónody Matild, Kűszler Gizella, Hajnik Örszike, Weitzendörfer Ilona, Krausz Imre, Pirnitzer Ida és Kornélia, Unger Ferencz és Lajos, Salamin Andor, Wetzell Gyurika, Spitzer Ernő, Wollner Honóra, Földessy Ilonka, Mocsáry Pál, Váczy Mariska, Murarik Bercezi, Mikos Hedvig és Melanie, Nem-sur Mariska, Takácsy Ida és György, Simkovic Erzsike, ifj. Szabó Endre, Hertzka Ágnes és Róbert, Magyarai Béla, Berkó Anti, Geisz Tibor, Gervay Ödön, Keczer Stefánia, Kohner Renée, Kirchmayer testvérek, báró Fekete Edith, Rottmann Győző, Schunda Károly, Szeremley Emma, Müller Dezső, Loewy Anna, Mandl Géza és Alice, Goldstein Marcell és Lily, Obláth Ágnes, Kenesey Nelli, Schlosser Sarolta, Miklós Ödön és Miklós Elemér, Goldschmied Zsófi, Eliás Béla, Berkovits Vilma, gróf Nyáry Károly, Csink Margit, Maller Margit és Imre, Sziklai Józsi és Géza. Ótoiska Lenke és Rozgonyi Cecília, Schmidek Jenő, Lászlófalvy E. Árpád és Margit, Horváth Margit Klein Malvin, Lang Ferike, Királyfi Árpád, Tisza Lajos, Klain Ödön, Kelemen Ilona, Galgóczy Jolánka.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.